

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. A.**, zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2024, č. j. 2 Az 3/2024 - 36,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasnou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. j. OAM-1315/ZA-ZA15-D07-2023. Žalovaný tímto rozhodnutím rozhodl o nepřipustnosti žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) daného zákona.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o ustanovení zástupce a o přiznání odkladného účinku. Svůj návrh na přiznání odkladného účinku však neodůvodnil. Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 3. 5. 2024, č. j. 3 Azs 82/2024 - 22, ustanovil zástupce, neboť splnil podmínky ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 105 odst. 2 téhož zákona. Stěžovatele prostřednictvím ustanoveného zástupce zároveň vyzval, aby návrh na přiznání odkladného účinku doplnil o důvody, pro které žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[3] Stěžovatel tak prostřednictvím ustanoveného zástupce učinil podáním doručeným soudu dne 16. 5. 2024. V něm poukázal na znění § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze ve spojení s § 107 téhož zákona kasační stížnosti přiznat odkladný účinek, jestliže

by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel dovodil, že tyto podmínky jsou v jeho případě naplněny, neboť má za to, že jeho nucený návrat do země původu nebo státu, který je příslušný k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany (Chorvatská republika), by byl nenahraditelnou újmou. Dále tvrdí, že následky nepřiznání odkladného účinku by byly zjevně nepřiměřené důvodům vydání rozhodnutí žalovaného a že přiznáním odkladného účinku nemůže jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a toto přiznání není ani v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel uvádí, že nepřiznání odkladného účinku by bylo na újmu jeho základnímu právu na spravedlivý proces, neboť by se v případě výkonu rozhodnutí žalovaného nemohl aktivně účastnit řízení o soudním přezkumu tohoto rozhodnutí. Má přitom za to, že aktivní účastí se rozumí mj. možnost pravidelného osobního kontaktu se svým právním zástupcem za účelem uplatňování svých práv.

[4] Žalovaný nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, neboť stěžovatel neprokázal naplnění podmínek podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Uvedl, že v návrhu nestačí poukázat na pouhou možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí. Stěžovatel prezentuje důvody svého návrhu jen obecně, žalovaný proto navrhl jeho žádost zamítnout. Žalovaný rovněž poukázal na to, že mu není pobyt stěžovatele znám, čímž je naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu. Z toho důvodu navrhl, aby zdejší soud řízení o kasační stížnosti zastavil.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že se stěžovateli podařilo doručit soudní písemnosti vhozením do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky na adrese uvedené v záhlaví, a to dne 27. 5. 2024. Na základě uvedeného má Nejvyšší správní soud za to, že důvod pro zastavení řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu není dán.

[6] Z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že první podmínkou pro přiznání odkladného účinku je existence nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Druhou podmínkou pak je, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Obě tyto podmínky přitom musí být splněny současně, neboť institut odkladného účinku má mimořádnou povahu. Základním pravidlem totiž je, že kasační stížnost odkladný účinek nemá (srov. § 107 s. ř. s.) a že přiznání odkladného účinku je vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy vyjádřené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Odložit účinky kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu lze proto pouze výjimečně, pokud újma, která stěžovateli hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, je významná a její vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58).

pokračování

[7] Řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je stejně jako řízení o kasační stížnosti, jehož je součástí, ovládáno zásadou dispoziční. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není jeho úkolem a nemá ani oprávnění dohledávat či domýšlet za účastníka konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho návrhu na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel proto musí v první řadě dostatečně podrobně uvést, v čem nepoměrně větší újma, která právě jemu hrozí, spočívá, jaký je její rozsah, z jakých konkrétních okolností vyvozuje, že tato hrozba je reálná a nikoli hypotetická. Na podporu svých tvrzení pak musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (srov. např. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32).

[8] K posouzení návrhu stěžovatele je třeba poznamenat, že přiznáním odkladného účinku dočasně pomíjí účinky rozhodnutí krajského soudu, přičemž v případě zamítnutí žaloby krajským soudem nesměřuje návrh na přiznání odkladného účinku primárně proti rozhodnutí krajského soudu, ale hlavně proti rozhodnutí správního orgánu napadenému žalobou (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 73 odst. 2). V projednávané věci nestanovuje napadený rozsudek stěžovateli žádné povinnosti, jež by byl povinen vykonat, ani jiné právní následky, jež by mu mohly způsobit újmu. Rovněž ani rozhodnutí žalovaného neukládá stěžovateli povinnost, která by byla vykonatelná a v jejímž důsledku by mu mohla vzniknout jakákoli újma. Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublin III“), je Chorvatská republika, což samo o sobě není provázeno právními následky, jež by mohly stěžovateli přivodit újmu. Takové následky by mohlo zakládat až rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání do státu příslušného k posouzení žádosti podle nařízení Dublin III, 2013, podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2021, č. j. 9 Azs 4/2021 - 39, odst. [13]).

[9] Lze tedy uzavřít, že újma, jíž se stěžovatel obává, není v příčinné souvislosti s neprodleným výkonem či jiným právním následkem napadeného rozsudku, jehož účinky chce stěžovatel kasační stížností odložit.

[10] Nejvyšší správní soud se nezabýval intenzitou tvrzené újmy, ani otázkou, zda přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť neshledal, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, v jehož důsledku by došlo k odložení účinků napadeného rozsudku, tvrzené újmě zabránilo. Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatele zamítl a kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Tím zdejší soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. června 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu